

ordener at genere det danske medlemskab af NATO.

På det tidspunkt, hvor Fremskridtspartiet mente, at udviklingen var ved at få en lidt skævkurs – det var efter vedtagelsen af Maastricht-traktaten, det var efter det tidspunkt, hvor en række af EU-medlemslandene mente, at nu var tiden inde til, at man etablerede et egentligt forsvarssamarbejde, en egentlig militærmagt i Europa – på det tidspunkt var det Fremskridtspartiets opfattelse, at tiden var inde til at sige stop. For vi så foran os en situation, hvor NATO-samarbejdet, hvor NATO's sikkerhedspolitiske og forsvarspolitiske rolle ville blive reduceret.

Det er Fremskridtspartiets opfattelse – måske ikke helt så farverigt udtrykt, som hr. Melchior gjorde det – men det er Fremskridtspartiets opfattelse, at vi har behov for at have Canada og USA med ved bordet i forsvarssamarbejdet. For alle de gange, hvor der har været problemer, har det jo udelukkende været på grund af deres deltagelse, at det er lykkedes at skabe fred og balance igen i Europa.

De gange, hvor EU har skullet løse konflikter i det tidligere Jugoslavien, de gange, hvor EU har skullet vise sin evne til at løse sikkerheds- og forsvarspolitiske opgaver, ja, de gange har EU-samarbejdet ikke kunnet løfte den opgave, og man har været nødsaget til at benytte NATO-samarbejdet.

Da vi i Danmark skulle stemme om de fire forbehold, glædede det Fremskridtspartiet, at vi ikke skulle være med hverken til etablering af en europæisk hær eller til dansk indmeldelse i Den Vesteuropæiske Union, for begge dele ville være i konflikt med et fortsat stærkt NATO-samarbejde.

Så er tiden gået, og vi kan jo med glæde se tilbage på, at vi traf den beslutning i Danmark. For havde vi fuldt og helt deltaget i det europæiske forsvarssamarbejde på det tidspunkt, er det ikke sikkert, at vi så hurtigt havde fået en ny forsvars- og sikkerhedspolitisk situation i Europa.

For hvad er det nu, vi har foran os? Ja, vi har et NATO-samarbejde, som er under fornyelse, et NATO-samarbejde, hvor det fortsat er sådan, at det er med stærk amerikansk og canadisk deltagelse, men hvor man blandt de europæiske lande søger et særligt samarbejde. Vi har en Vestunion, hvis seneste bedrift er at skulle op-

lære albanere i, hvordan de indretter politistationer og opfører sig ordentligt over for deres borgere.

Det må siges at være ret beskedne opgaver, og derfor er der ikke behov for Vestunionen. Det er vores forventning, at den organisation stille og roligt vil forsvinde, og derfor er det godt, at vi ikke har brugt kræfter på det fra dansk side.

Til gengæld mener vi, at den udvikling, der ligger foran os nu, er spændende og interessant, og at vi selvfølgelig skal presse på, så længe det er NATO, der er paraplyen.

Men EU skal ikke af den grund udvikle sig til et egentligt forsvarspolitisk samarbejde. Det skal EU ikke af flere grunde. For det første fordi vores opfattelse er, at EU skal være et handelspolitisk samarbejde, og for det andet fordi EU har medlemmer og vil i de kommende år få medlemmer, som ikke er en del af NATO-alliancen, og der er ingen grund til at skabe større problemer for EU end højest nødvendigt.

For Fremskridtspartiet er det så derfor sådan, at den debat, vi har i dag, måske er kommet lidt for tidligt. Den udvikling, som nu blot er startet, ved vi ikke præcis, hvor bærer henad. Denne debat kunne vi sagtens have ventet et halvt eller et helt år med. Men nu har vi debatten, og derfor skal vi selvfølgelig komme med de tilkendegivelser, som der er behov for.

I forhold til de forslag til vedtagelse, der er blevet fremsat, må vi sige, at hverken det fra Enhedslisten eller det fra SF lever op til det ønske, Fremskridtspartiet har om at fastslå NATO som det forsvarspolitiske samarbejds punkt. Det er der ikke noget unaturligt i. Begge partier har meget aktivt modarbejdet NATO-samarbejdet.

Så ligger der et forslag til vedtagelse fra fem partier. Vi kunne da godt have ønsket os, at den vedtagelse var formuleret en anelse mere præcis, så vi havde sluppet for de mange fortolkningsbidrag. Men det er Fremskridtspartiets opfattelse, at der skal være bred enighed i Folketinget om, at Danmark aktivt kan medvirke til at få formuleret en ordentlig europæisk del af NATO-samarbejdet, og derfor vil vi støtte det forslag til vedtagelse, der ligger dér.

Dermed forventer vi også, at hverken hr. Melchior eller regeringen på forhånd ekskluderer Fremskridtspartiet fra at kunne deltage i et kommende forsvarsforlig. Det har vi nemlig fortsat ambitioner om.